

Bánffy György, nyelvünk nagykövete

Egy nagyszerű színművész, a magyar nyelv nagykövete, Bánffy György volt szerdán este a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnázium dísztermében Rákay Philip zenés, színházi beszélgetős műsorának vendége, akit sokan és sokszor próbáltak már elhallgattatni. A művész a színpadra lépve Gergely Éva énekessel együtt, Doncsev András zongorista kíséretében adta elő a Szép vagy, gyönyörű vagy, Magyarország című dalt.

Rákay Philip kérdésére válaszolva Bánffy György elmondta: édesapjától, Hunyadi Búzás Endrétől a Teleki-kormány tagjától hazaszeretetet, édesanyjától, Pápay V. Klárától, korának egyik legszebben beszélő magyar színésznőjétől a magyar nyelv és az irodalom iránti olthatatlan szenvedélyt örökölte. Úgy érzi, életútjának embert próbáló stációit Isten mindig a javára fordította. 1943 után az oroszok deportálták a temesvári táborba, ahol életveszélyes himlőbetegségbe esett. Csodával határos módon gyógyult meg. Egy 1949-es tehetségkutató verseny után vették fel a Színház és Filmművészeti Főiskolára és a Nemzeti Színházba, de az utóbbi helyről Major Tamás elüldözte. Ennek köszönhetően került a Fővárosi Operett-színházba. Mivel 1956-ban közfelkiáltással választották a színház forradalmi tanácsába, 1960-ig szilenciumra ítélték. Ekkor kezdett el verset mondani vidéki pódiumokon, majd a rádióban is. A hatalom büntetésnek szánta, hogy vidékre, a pécsi színházhoz száműzte 1971 -ig, ám Isten csodálatos ajándékként eljátszhatta a színi irodalom legszebb Shakespeare-szerepeit. Egy III. Richárd-tévéfelvétel nyomán vált országos hírvé, majd rajongva tisztelt versmondóvá.

Bánffy György legendás előadóstjeivel, monodrámáival missziót teljesített. Vörösmarty, Petőfi, Arany verseivel, a Széchenyi István naplójából készült monodrámával és közéleti szerepléseivel jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy visszatérjen a sokszor megalázott magyar nemzet büszkesége és önbecsülése. Hite szerint a 2006-os esztendő jó hírt és eddig soha nem tapasztalt pozitív változást hoz a magyarság életében.

(Megjelent a Magyar Nemzet 2006. január 6-i számában)

* * *

Örmény templomok, kolostorok

A templom Isten háza. Szakrális hely, ahol elcsendesedünk. Ezt őseink is tudták, ezért építették templomaikat a legszebb, legcsendesebb helyekre, mert maga a természet is a megnyugvásunkat segíti elő. Az isteni kéz nyomát láthatjuk magunk körül mindenütt a természet rendjében.

Az örmények a világon elsőként, 301-ben államvallásként vették fel a kereszténységet. Jézus két apostola, Bertalan és Tádé ismertette meg az örményekkel a krisztusi tanokat, a szeretet tanát. Az első örmény templomokat a pogány kori kultikus helyeken emelték és némelyikük alapjában ma is fellelhető a hajdani pogány szentély.

A templomok és a kolostorok minden időben a nemzeti nyelv, a tudomány és a kultúra fellegvárai voltak. Ezek, a - múlt időnek makacsul ellenálló - kőmatuzsálemek valósággal behálózták az ország területét.

Szabó László fotóművész érdeklődését felkeltette az örmény templomépítészet és hat hátizsákos turistaúton több száz fotót készített a mai Örményország, Hegyi-Karabah, Törökország, Irán, Libanon és Szíria területén. A kiállításon a legszebb felvételek láthatók.

Helyszín: XII. ker. Budapest, Művelődési Központ kupolaterme, (Budapest, XII. Csörsz utca 18.) A kiállítás fővédnöke: Dr. Mitnyan György polgármester. A tárlat 2006. február 6-ig tekinthető meg.

*Csikszentgyörgyi- Ficzus Margit
XII. ker. Örmény Önkormányzat elnöke*

* * *

„Mi az élet? Az élet a halál”

(Claude Bernard)

* * *